

Ὁ-ο-τε οἱ ἔν-δο-ξοι Μα-θη-ταί, ἐν τῷ νι-πτῆ-ρι τοῦ

Δεί-πνου ἐ-ε-φω-ω-τί-ζο-ον-το, τό-τε ἰ-ού-ου-δας

ὁ δυσ-σε-βής, φι-λαρ-γυ-ρί-αν νο-σή-σας

ἐ-ε-σκο-ο-τί-ζε-ε-το, καὶ ἄ-νό-μοις κρι-ταῖς,

σὲ τὸν δί-και-ον Κρι-τὴν πα-ρα-δί-δω-ω-σι. Βλέ-ε-πε

χρη-μά-των ἐ-ρα-στά, τὸν δι-ὰ ταῦ-τα ἀγ-χό-νη

χρη-η-σά-με-ε-νον, φεῦ-ευ-γε ἄ-κό-ρε-στον ψυ-χήν,

τὴν Δι-δα-σκά-λῳ τοι-αῦ-τα το-ολ-μή-σα-α-σαν. Ὁ πε-ρὶ

πάν-τας ἀ-γα-θός, Κύ-υ-ρι-ε δό-ξα-α σοι τό τέλος τοῦ γ'

Κύ-υ-ρι-ε δό-ξα σοι-οι-οι.

Ψαλλομένου δὲ τούτου, ὁ Ἐκκλησιάρχης διανέμει κηρία τοῖς Ἀδελφοῖς καὶ μετὰ τούτο, εὐθὺς λέγει ὁ Ἱερεὺς τὸ τῆς Διαθήκης τῶν ἁγίων Παθῶν.